

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 1

Ianuarie 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

LA INCEPUT DE AN

ne unim și noi împreună cu psalmistul spre a ne exprima încrederea în călăuzirea divină, și a aduce laudă și mulțumire Bunului Dumnezeu, pentru grija Sa față de noi precum și pentru binecuvântările pe care le-a revărsat asupra noastră, în cursul întregului an 1956!

Psalmistul recunoștea — și noi ne unim împreună cu el spre a recunoaște de asemenea, — că de la Domnul se revărsă tot belșugul de bunuri. Tot în Ps. 65, v. 9 și 11, el se exprimă astfel: „Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, îl umpli de bogății... Tu dai griul, pe care îl faci să rodească și-i binecuvintezi răsadul. Incununezi anul cu bunățile Tale și pașii Tăi varsă belșugul!”.

Privind înapoia noastră, asupra anului care s-a scurs, noi simțem bucușii a constata belșugul binecuvântărilor Domnului. Am văzut cum holdele noastre au rodit, cimpurile au fost binecuvântate cu iarbă, pentru ca vitele noastre să aibă hrană din belșug. Bunul Dumnezeu ne-a păstrat sănătatea și viața, aceste bunuri atât de prețioase, așa încât, fiecare am putut face față îndatoririlor noastre; ne-a păstrat credința în inimile noastre, și tot datorită Bunului Dumnezeu, ne-am putut bucura de pace în țara noastră, și de toate binefacerile ce o însoțesc. Avem motive, deci, a zice și noi împreună cu psalmistul, că toate strigă de bucurie și cântă în onoarea Domnului.

Recunoaștem totodată, că în anul care a trecut, lucrarea Domnului a fost mulțumitoare iar la aceasta, o contribuție foarte însemnată au adus-o membrii noștri, frații și surorile noastre, din toate comunitățile, prin sacrificiile benevole făcute de fiecare, prin aducerea în mod credincios a zecimii și darurilor precum și prin sirguința dinșilor. Adresăm tuturor cuvinte de apreciere și mulțumire pentru credințioșia dovedită în toate prilejurile, și rugăm pe Domnul să-și reverse binecuvântarea Sa din belșug, peste toți, făcându-ne să sporim în toate cele spre lauda Domnului.

Privind asupra acestor binecuvântări multiple care sînt dovezile bunății și iubirii lui Dumnezeu, ne întrebăm: Am făcut noi tot ce s-a așteptat din partea noastră? Apoi care trebuie să fie prima noastră datorie pentru noul an care stă în față noastră?

Recunoștința noastră față de bunățatea și iubirea lui Dumnezeu, ne îndeamnă la o totală devoțiune și la o deplină consacrare, întărind tot mai mult în inimile noastre, hotărîrea de a ne îndeplini în mod și mai credincios, și mai conștiincios, toate îndatoririle pe care le avem.

Înțelegînd că timpul ne aduce tot mai aproape de revenirea Domnului nostru Isus Hristos, ne simțim datori să reinnoim predarea noastră, cu o nezdruccinată încredere în mina Bunului Dumnezeu, pentru acest nou an în care am intrat.

Să ne apropiem tot mai mult de Bunul Dumnezeu, în anul acesta nou, să-L preamărim și să-L laudăm, mai mult chiar decît în trecut, copleșiți fiind de bunățatea și iubirea Lui dovedite față de noi! Stînd în fața marelui eveniment al venirii Domnului nostru Isus Hristos să studiem și să adîncim tot mai mult în viața noastră personală Cuvîntul lui Dumnezeu, făcînd din el călăuza noastră și lumină pe cărarea vieții noastre, pentru ca astfel să fim roditori printr-o credincioasă trăire a principiilor sfinte, și dovedire a roadelor Duhului Sfînt. Și intrucît Domnul cere ca lucrarea Sa să fie sprijinită în mod credincios pînă la încheierea ei, simțem îndemnați a dovedi o și mai mare credințioșie, în zecimi și daruri.

Vă îndemnăm de asemenea ca și în anul acesta în care am intrat să ne dovedim buni, pașnici și harnici cetățeni, cum zice și Sfînta Scriptură în Tit 3, 1; 2 Tim. 2, 6.

„Incolo, fraților, fiți sănătoși, desăvîrșiți-vă, îmbrățați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii, va fi cu voi!” 2 Cor. 13, 11.

COMITETUL UNIUNII

Bucurie

Deasupra Betleenului, făclia
Luceafărului bucuriei sfinte,
Ivitu-s-a, din dragostea fierbinte,
In staul cind a fost născut Mesia.

De-acolo cad, ca-n mii de stropi de
aur
Și-asupra-mi raze din acea făclie,
Căci mi-a fost dat ca să cunosc, și
mie.
Al cerului neprețuit tezaur.

O, bucurie sfântă a credinței,
Ce luminezi din cer făptura-mi toată
Puterea harului nemăsurată,
O lași cu un torent plăcut ființei.

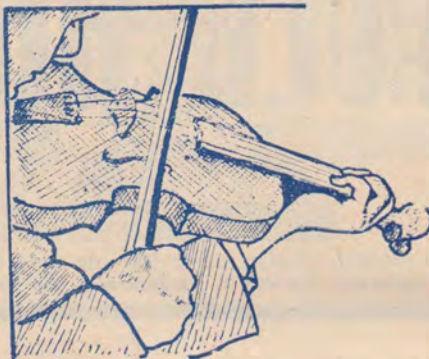
Și viața mea, ca și vlăstarul crește
Sădit pe malu-ți scump cu apă lină,
Căci gust din bucuria cea divină,
A bunului Isus ce mă iubește.

S U M A R

La început de an — Comitetul Uniunii
In mina maestrului — Prel. D. Popa
Gînduri în fața anului nou
Bucurie (Versuri)
Caracterul Creștin — Ellen G. White
Răspunsurile la întrebările din oc-
tombrie
Lucrarea Duhului Sfînt
Il cunosc
Sabatul și Dumineca de la data apos-
toilor
Hristos centrul și cercul predicilor
noastre — — — V. Diaconescu
Insemnătatea spirituală a serviciului
Sf. Cine — — — Prel. A. Văcăreanu
Istoria canonului Vechiului Testament
Spiritismul — — — Șt. Demetrescu
Legile sănătății
Constantin G. Costa-Foru
— I. Bătrîna-Voivodeni
Muzica în Biserica Adventă
— O. Hermann
Cunoașteți?
Meditați asupra subiectului
Cuvinte de aur
Nu uita pentru anul 1957:
Spicuri

IN MINA MAESTRULUI

Prel. D. Popa

O zi rece și posomorită de iarnă. O zi friguroasă și neplăcută, încît puține erau persoanele ce se mai încumetaseră a da piept cu o așa vreme, deși era în ajunul sărbătorilor de iarnă.

Pe o stradă lăturalnică din josul Tamisei, o stradă pe care locuiau mulți săraci și dezmoșteniți ai soartei din marea metropolă, se mișca încet un bătrîn pe a cărui figură se citea mizeria vieții pe care o ducea. Era trecut de mijlocul vieții, doborît de ani de muncă și lipuri. Paltonul zdrențuit, nu era

în stare a-i ține de cald pe o așa vreme vitregă. În mîinile-i goale și vinete de frig, ducea o vioară aproape părăginită.

Cu mult efort el se trudea să cînte, tirindu-și pașii pe sub ferestrele caselor. El, spera că cineva va auzi cîntecul său, și-i va arunca vreun bănuț, care-l va ajuta să-și procure ceva deosebit pentru masa din acea zi în care mulți aveau toate din belșug.

Doi domni bine îmbrăcați, venind din direcție opusă cu el, se opriră să-l asculte și văzură insuccesul acestei sărmâne creaturi pe jumătate înghețată.

Unul din ei se apropie și bătînd pe umăr pe bătrînul muzicant spuse: „E o zi rece și friguroasă, nu-i așa prietene?”

„Ziua este destul de bună”, răspunse omul, „numai că eu nu am avut mult noroc. Nu pot face pe oameni să-și deschidă ferestrele”.

„De ce nu cînți în așa fel încît ei să fie nevoiți a le deschide?” întrebă milostivul străin.

„Aș dori, dacă aș putea!” spuse bătrînul.

„Vrei să-mi împrumuți puțin vioara?” întrebă acesta. Luînd vioara, străinul scoase cîteva acorduri și apoi începu să cînte. Bătrîna și părăginita vioară trăia neîndoielnic, o nouă viață. Melodii plăcute și dulci se înălțau spre slăvi. Norii păreau că se împrăstie. Geamurile se deschiseră. Capete se iviră la ferestre. Bani cădeau zornăind în jur. Cel de al doilea domn, aduna banii dăruiți și-i punea în buzunarul bietului muzicant. Acum ei se mutară la un alt bloc. Mai multe ferestre se deschiseră, mai mulți bani intrară în buzunarul paltonului zdrențuit. O mare mulțime se adună în jur-le și-i urma, în ciuda timpului potrivnic. Strada cea friguroasă și singuratică luă alt aspect. Cum din ce în ce mai mulți bani se strîngeau și lumea se imbulzea din ce în ce mai mult, bietul om se întrebă: „Cine poate fi acesta care cîntă în felul acesta din vioară? Niciodată pînă acum n-am auzit o așa muzică!”

„Lumea, spuse milostivul domn, îi spune Paganini!”

Era aceeași veche vioară și aceeași întunecoasă și singuratică stradă. Dar acum, vioara se afla în mina unui maestru. Ce diferență. Oamenii au trebuit să deschidă ferestrele lor. Ei au uitat frigul. Ei și-au deschis inimile lor în fața aceluia ce era în nevoie.

Ultimele instrumente se transformă, atunci cînd ajunse în mina unui maestrului.

Cîtă asemănare între această minunată intimplare și fiecare dintre noi.

Maestrul divin așteaptă ca fiecare dintre noi să scoată la lumina zilei, melodia unei vieți minunate și plină de binecuvîntări.

Cititorule, fii umila vioară și lasă-te în mina Maestrului divin și vei fi un izvor de binecuvîntări pentru cei din jur și pentru tine însuși.

GINDURI IN FAȚA ANULUI NOU

Și am spus omului care stătea la pragul anului:
— „Dă-mi o lumină care să mă călăuzească sigur pe
drumul cel necunoscut!”.

Iar el îmi răspunse:

— Pășește în afară, în întuneric și așează mina ta în
mina lui Dumnezeu. Ea te va conduce mai bine ca o
lumină și va fi mai sigură ca o cale cunoscută fie”.

CARACTERUL CREȘTIN

Ellen G. White

Caracterul creștinului se arată prin viața sa zilnică. Hristos zice: Orice pom bun aduce roade bune; dar orice pom rău aduce roade rele". Mîntuitorul Se aseamănă cu o viță ale cărei coarde sînt urmașii Săi. El spune lămurit, că toți cei ce vor să fie ucenicii Săi, trebuie să ducă rod; și apoi arată cum ei pot deveni coarde roditoare. „Rămîneți în Mine, și eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine".

Apostolul Pavel descrie roadele pe care trebuie să le aducă un creștin. El spune că acestea sînt: „în toată evlavia, neprihănirea și adevărul". Și iarăși zice: „Roadă Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor". Aceste virtuți prețioase nu sînt decît principiile legii lui Dumnezeu trăite în viața de toate zilele.

Legea lui Dumnezeu este singura măsură adevărată a desăvîșirii morale. Această lege a fost exemplificată în chip practic în viața lui Hristos. El zice despre Sine însuși: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu". Cerințele cuvîntului lui Dumnezeu nu sînt împlinite decît de această ascultare. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus". Noi nu ne putem plînge că n-am fi în stare să facem aceasta, căci avem asigurarea: „Harul Meu îți este în deajuns". Cînd privim în oglinda divină a legii lui Dumnezeu, vedem păcătoșenia peste măsură a păcatului, și starea noastră pierdută ca unii care am călcat legea. Dar prin căință și credință sîntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, și prin harul divin ni se dă destoinicia de a da ascultare poruncilor Sale.

IUBIREA DE DUMNEZEU ȘI DE OAMENI

Cei ce au o adevărată iubire de Dumnezeu, vor da pe față o dorință adîncă de a cunoaște și a face voința Sa. Apostolul Ioan, ale cărui epistole vorbesc cu atîta imbelșugare despre iubire, zice: „Aceasta este iubirea de Dumnezeu, ca să păzim poruncile Sale". Copilul care iubește pe părinții Săi va arăta iubirea sa printr-o ascultare voioasă; dar un copil egoist și nerecunoscător va căuta să lucreze cît mai puțin cu puțință pentru părinții săi, dorind în același timp să se bucure de toate privilegiile date celui ascultător și credincios. Aceeași deosebire se vede și printre cei ce mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu. Mulți dintre cei ce cunosc că sînt obiectul iubirii și purtării Sale de grijă, și doresc să primească binecuvîntarea Sa, nu găsesc nici o plăcere în a împlini voia Lui. Ei socotesc cerințele lui Dumnezeu față de ei ca fiind o restricție neplăcută, iar poruncile Sale ca fiind un jug apăsător. Dar cel ce umblă cu adevărat după sfințirea inimii și vieții, găsește plăcere în legea lui Dumnezeu, și se pînge numai că rămîne în urmă de la măsura cerută de poruncile Sale.

Ni s-a dat porunca, să ne iubim unii pe alții, după cum ne-a iubit Hristos. El și-a dat pe față iubirea Sa, jertfindu-și viața ca să ne răscumpere pe noi. Ucenicul cel iubit spune că noi trebuie să fim voioși a ne da viața pentru frați. Căci „oricine iubește pe Celce L-a născut iubește și pe cel născut din El". Dacă iubim pe Hristos, trebuie să iubim și pe cei care se aseamănă Lui în viață și caracter... Hristos a părăsit patria Sa cerească pentru ca să mîntuiască pe păcătoși, și a venit pe pămînt ca să sufere și să moară pentru ei. Urmărind aceasta, El S-a trudit, a suferit și S-a rugat, pînă ce,

— cu inima zdrobită și părăsit de cei pentru a căror mîntuire venise, — și-a dat viața pe crucea de pe Golgota.

IMITAREA MODELULUI

Mulți dau înapoi cu groază de la o viață așa cum a trăit-o Mîntuitorul nostru. Ei simt că s-ar cere o prea mare jertfă pentru a imita Modelul, a aduce roade prin fapte bune, și a îndura apoi cu răbdare cosorul curățitor al lui Dumnezeu pentru ca să poată aduce mai mult rod. Dar cînd creștinul se socotește numai o unealtă umilă în mîinile lui Hristos, și se străduiește să-și îndeplinească cu credințioșie orice datorie, sprijinindu-se pe ajutorul făgăduit de Dumnezeu, atunci va lua jugul lui Hristos, și le va socoti că sînt ușoare. El poate privi cu curaj și încredere, zicînd: „Știu în cine am crezut și sînt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat".

Cînd întîlnim pîedici în calea noastră și le biruim cu credințioșie... cînd purtăm răspunderi, ne aducem la îndeplinire datoriile, în Spiritul Domnului nostru, — atunci, într-adevăr, cîștigăm o cunoștință despre credințioșia și puterea Sa. Atunci nu ne vom sprijini pe experiența altora, căci avem mărturia în noi înșine. Asemenea samaritenilor de pe vremuri, vom zice: „L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mîntuitorul lumii".

Cu cît vom privi mai mult la caracterul lui Hristos, și cu cît vom avea mai multă experiență despre puterea Sa mîntuitoare, cu atît mai bine ne vom da seama de propriile noastre slăbiciuni și nedesăvîșiri, și cu atît mai cu seriozitate vom privi la El, ca tîria și Răscumpărătorul nostru. Noi n-avem nici putere în noi înșine spre a ne curăți templul sufletului de îninaciuini; dar dacă ne căim de păcatele, pe care le-am făcut împotriva lui Dumnezeu și căutăm iertare prin meritele lui Hristos, El ne va dărui acea credință, care lucrează prin iubire și ne curățește inima. Prin credința în Hristos, și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, vom putea să fim sfințiți, și vom cîștiga astfel o destoinicie pentru a fi în societatea îngerilor sfinți și a celor răscumparați și îmbrăcați în haine albe în împărăția mării.

PRIVILEGIUL DE A FI UNA CU HRISTOS

Nu e numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin, de a păstra o unire strînsă cu Hristos, și de a avea o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci viața lui va fi rodnică în fapte bune. Hristos zice: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei". Cînd citim viața bărbaților care s-au deosebit prin evlavia lor, socotim adesea experiențele și înfăptuirile lor ca fiind prea departe spre a fi atinse și de noi. Dar lucrurile nu stau așa. Hristos a murit pentru toți; și noi sîntem asigurați în Cuvîntul Său, că El este mai voios a da Spiritul Sfînt aceluia care îl cer de la Dînsul, de cum sînt părinții pămîntești de a da daruri bune copiilor lor. Profeții și apostolii nu și-au cîștigat printr-o minune un caracter de creștin desăvîșit. Ei au folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemîna lor; și toți cei ce vor depune aceleași efortări vor dobîndi aceleași rezultate.

RUGACIUNEA LUI PAVEL PENTRU BISERICA

În epistola sa către biserica din Efes, Pavel le pune în față „taina Evangheliei”, „bogăția neprimitoare de cercetare a lui Hristos”, și apoi îi asigură de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală, zicînd:

„Imi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelgia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plînatatea lui Dumnezeu”.

Tot astfel scrie el și către frații din Corint, „către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus”: „Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos. Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbrăcați în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos”. Aceste cuvinte nu sînt adresate numai către biserica din Corint, ci la tot poporul lui Dumnezeu pînă la încheierea timpului. Orice creștin se poate bucura de binecuvîntarea sfințirii.

Apostolul continuă apoi, cu următoarele cuvinte: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire”. Pavel nu le cerea, să facă ceea ce era cu neputință. Unirea este un rod al desăvîrșirii creștine.

În epistola sa către Coloseni, el arată iarăși privilegiile mărețe date copiilor lui Dumnezeu, zicînd: „Am auzit despre credința voastră în Isus Hristos, și despre dragostea, pe care o aveți față de toți sfinții... De aceea și noi, din ziua cînd am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți în orice lucrare aducînd roade în tot felul de fapte bune, și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungată răbdare, cu bucurie”.

MASURA SFÎNȚENIEI

Apostolul însuși se străduia să ajungă aceeași măsură a sfințeniei, pe care el o punea în fața fraților săi. El scrie către Filipeni astfel: „Dar lucrurile, care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespun de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu... și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am cîștigat premiul, sau că am ajuns desăvîrșit; dar alerg înainte, căutînd să-l apuc, întrucît își eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. E o deosebire izbitoare între cuvintele îngîmfate, cu îndreptățirea de sine a celor care zic că sînt fără păcat, — și vorbirea cumpătată a apostolului Pavel. Cu toate acestea, curăția și credințioșia propriei sale vieți, îi dădea putere trebuincioasă ca să facă fraților săi astfel de chemări.

VOINȚA LUI DUMNEZEU

Pavel nu se dă înapoi ca să scoată în lumină, la orice ocazie potrivită, însemnătatea sfințirii biblice. El zicea: „Știți, în adevăr, ce învățături v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră”. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cu cutremur, nu numai cînd sînt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cîrtire și fără șovăială, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume”.

El porunci lui Titu să învețe biserica spunîndu-le că deși trebuie să se încreadă în meritele lui Hristos pentru mîntuire, totuși harul divin, care locuiește în inimile lor, îi va călăuzi la o îndeplinire credincioasă a tuturor datorțiilor vieții. „Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă. Ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii... Adevărat este cuvîntul acesta, și vreau să spu apăsate aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintîi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!”

Pavel caută să întipărească în mintea noastră faptul, că iubirea este temelgia oricărui serviciu primit înaintea lui Dumnezeu, cum și coroana harului creștin; și că numai în sufletul, în care domnește această iubire locuiește pacea lui Dumnezeu. El scrie: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătațe, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pre sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpîniască în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl”.

RASPUNSURILE LA INTREBARILE
DIN OCTOMBRIE:

1. Absalon 2 Sam. 18,18
2. Moise de către Eto. Exod. 18,19.
3. Ioan 4 23—24
4. Lui Benhadad. 2 Imp. 8,15.
5. Acestea au fost: Maria; Exod. 15,20; Debora; iud. c. 4; Hulda 2 Imp. 22,14; Cea falsă: Noadia, Neemia 6,14.
6. Patul împăratului Og din Basan. Deut. 3,11.
7. Nicăieri. Comp. Deut 15,11.
8. Is. 34,16.
9. Ioas, 2 Imp. 13, 18, 19; Moise, Num. 20,11.
10. Ionatan 1 Sam. 20,25. 35. 42.

LUCRAREA DUHULUI SFINT

Lucrarea Duhului Sfint este de mai multe feluri. In realitate e cu neputință să enumerăm lucrările lui prin socoteli omenești.

Poate că cea mai simplă analizare a lucrării Duhului Sfint, pentru oameni, e aceea cuprinsă în trei cuvinte :

regenerarea sau renașterea — Tit 3, 5—; locuirea — Efez, 3 17—; și echiparea — Fapte 1, 8; Tot ceace este descoperit în legătură cu misiunea și cu lucrarea Celui de a treia persoană a Dumnezeirii, va face parte în mod natural, dintr-una din aceste trei clasificări. Sint deajuns numai două versete ca să ne dăm seama de intensitatea lucrării Sale în favoarea noastră :

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrâte. Și Cel Ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului: pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu”. Rom. 8, 26—27.

Datorită lucrării Duhului Sfint e făcută cu puțință răscumpărarea săvârșită de Mintuitorul.

„Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc Eu; căci dacă nu Mă duc Eu, Mingietorul nu va veni la voi... Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. In ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Eu Mă duc la Tatăl și nu Mă veți vedea; în ce privește judecata, fiindcă stăpînitorul lumii acesteia este judecat.” Ioan 16, 7—11.

In timpul cînd Hristos a fost aici între oameni, El putea comunica cu oamenii numai cu prezența Sa exteroară și cu sfatul său verbal.

Așa că pînă la data cînd S-a oferit ca jertfă pentru păcat, numai pușini au fost aceia care au avut privilegiul să comunice cu El și numai cîteva cetăți și sate dintr-un singur teritoriu L-au putut avea timp de cîteva ani, în mijlocul lor.

Dar prezența lui Dumnezeu prin Duhul Sfint poate locui și rămîne cu urmașii Săi. Prin Duhul Sfint, El poate rămîne cu ei totdeauna și poate avea o dulce comuniune și părtășie cu ei. Iar prin El poate să-și răs-

pîndească Evanghelia în toate țările și la toate popoarele. Prin Duhul Sfint El poate să fie înfinit mai aproape decît atunci cînd umbra și vorbea cu oamenii.

„Rusaliile le aduse prezența Mingăietorului, despre care Hristos spusese. „El va fi în voi” Și le mai declarase: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mingăietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite”. De acum înainte prin Duhul Sfint, Hristos avea să locuiască continuu în inima copiilor Săi.

Unirea lor cu El, era mai apropiată decît atunci cînd era personal cu ei. Lumine, iubirea și puterea lui Hristos din ei, strălucia prin dinșii, în așa fel, încît oamenii privindu-i, se minunau și au cunoscut că ei fuseseră cu Isus.”

Prin locuirea Duhului Sfint, Dumnezeu ia în deplină stăpînire sufletul omeneșc. Puterea Sa este primită de către cel credincios, așa de deplin ca și cum El ar fi singura sîință din universul lui Dumnezeu, care are drept la această putere. În felul acesta se face cu puțință ca această Mare Putere, să stăpînească inima și viața omului, să devină părtăș de natură divină și să rămînă în Hristos într-o dulce și neîntreruptă comuniune.

„Lucrarea Duhului Sfint este nemăsurat de mare. Din izvoorul acesta vine puterea și destoinicia seroului lui Dumnezeu; iar Duhul Sfint este Mingietorul ca o prezență personală a Domnului Hristos pentru suflet.”

Expresia „în Hristos”, care se întâlnește adesea în Noul Testament este semnificativă, pentru că ea nu înseamnă numai o experiență a unei vieți creștine normale, ci implică o locuire a lui Hristos.

„Duhul Sfint caută să rămînă în fiecare suflet. Dacă l se spune „bun venit”, ca unui oaspete onorat, cei care îl primesc vor fi făcuți desăvârșiți în Hristos.

Lucrarea cea bună începută va fi terminată; cugete sfinte, simțăminte cerești și fapte asemănătoare cu ale lui Hristos vor lua locul gîndurilor necurate, sentimentelor stricate și faptelor de răzvrătire”.

„Il cunosc”

Cînd John Bunyan fu întemnițat în închisoarea de la Bedford, el avea o fetiță de 2 ani. Ea era oarbă din naștere. Familia Bunyan locuia într-o casă foarte sărăcăcioasă. Copilul, lipsit de posibilitatea unei educații, rămase foarte neștiutor. El era străn față de tot ceea ce era în afara conversației obișnuite. Bunyan stătu 12 ani în inculsoare. Pușin timp după eliberarea lui, un domn, căruia îl plăcea unele din scrierile lui, veni la Londra să-l vadă. Cînd el ajunse pe strada unde locuia familia Bunyan, el înfîlni o fetiță pe care o întrebă: „Poți să-mi spui unde locuiește John Bunyan?”

— O desigur domnule, răspuse fetița, îndreptînd spre el ochii ei fără de vedere. Vizitatorul ascultă de micul său ghid, care într-o explozie de cuvinte i se adresă

plină de bucurie: „Vino! Acest om întruclipează geniul lui Chaucer și imaginația lui Milton. Ce versuri. Ce strofe! Ce poezii poate el scrie”. De fapt, eu nu cunosc nici pe Chaucer nici pe Milton, nici versurile, răspuse timid fetița.

Atunci, domnul care o ascultă, îi zise: „In acest caz, tu nu-l cunoști pe Bunyan”. Fetița stătu pușin pe gînduri, apoi revenindu-și strigă plină de admirație: „Eu îl cunosc. Cînd el se întoarce seara acasă, mă-ncon-oară cu brațele sale, mă privește și-mi spune îmbră-șișindu-mă: „Scumpo mea, cît mă bucur că ai putut vedea pe tatăl tău”, deci îl cunosc pe John Bunyan. El este tatăl meu”.

Tot astfel Dumnezeu este Tatăl nostru, și în același fel noi îl putem cunoaște.

Sabatul și Duminica de la data Apostolilor

DE LA INFIINTAREA CRESTINISMULUI
ȘI MAI TIRZIU...

Adevăratul Sabat a fost ținut cu sfințenie de Hristos, apostoli, și de prima biserică. Potrivit cu cele mai sănătoase deducții ale savanților moderni, cea din urmă carte a bibliei care a fost scrisă a fost 3 Ioan, la anul 98 după Hristos; și prin urmare Raportul Sfânt s-a încheiat fără să se facă vreo mențiune despre duminică în calitate de zi de cult, deoarece nu a fost intenționată să fie sfințită. Sabatul șade pe stinca legii divine; Duminica pe nisipul tradiției. În primul secol — exista cultul idolatru al zeului soare, oficiat în ziua de duminică, în timp ce primii creștini și Iudeii țineau Sabatul zilei a șaptea.

În decursul celui de al II-lea secol a început să se dezvolte erezia prezisă. Pavel avertizase pe Timotei (1 Timotei 6,20) să se ferească de știința (original: „cunoștința” grecește, gnosis) greșit numită astfel”. În secolul al II-lea s-a ridicat o partidă de învățători mincinoși numiți Gnostici.

Gnosticismul nu numai că este păgân-creștinesc în caracter, ci este curat păgânesc... Judecat ca un fenomen istoric, gnosticismul a fost încercarea de a statifica o religie universală, în care problemele religioase ale lumii culte din vremurile acelea să primească răspuns prin intermediul mitologiei și magiei orientale vechi, cu adăugarea de idei creștine... Mai ales în sistemul lui Marcion (155 d. Hr.) gnosticismul s-a prezentat bisericii într-o lumină atrăgătoare, ca să rătească și pe cei aleși, amintindu-ne despre influența subtilă și primejdioasă a teologilor „avansați moderni”.

Justin Martirul, un filozof roman convertit (?) scria: „În ziua Duminicii noi ne adunăm cu toții, aceasta fiind ziua întâia în care Dumnezeu S-a așezat la lucru asupra nimicului întunecat pentru a face lumea și în care Isus Hristos Mintuitorul nostru a înviat din morți; căci în ziua dinaintea Simbetei a fost crucificat, iar în ziua după ea, care este Duminica, S-a arătat ucenicilor și apostolilor, și i-a învățat ceea ce v-am prezentat acum spre luare aminte”.

Aceasta este prima ocazie în care ziua soarelui este numită clar ca zi de cult creștin, și aci numai pentru unii care erau în Roma. Lucrul acesta se petrecea pe la 147 d. Hr., și nu ne dă un motiv valid. „Pentru el (Justin)... legea și Sabatul era desființate”.

Tertullian (160—220) a fost un avocat din Cartagina. El cel dintâi folosește numele de „Ziua Domnului” pentru Duminică.

Un istoric scrie astfel: „Creștinii se adunau pentru adorarea lui Dumnezeu, în locuințe particulare, în hrube, și în locuri unde erau îngropați morții. Ei se adunau în ziua întâia a săptămânii; și ici colo deasemenea în ziua șaptea, care era Sabatul iudaic. Cea mai mare parte din ei, de asemenea, sfințeau ziua patra și a șasea cea dintâi fiind ziua în care Mintuitorul fusese trădat, iar cea din urmă aceea în care fusese crucificat. În primele secole adevăratul Sabat a fost ținut de toți creștinii”.

SECOLUL III

În vremea aceasta tradiția și obiceiurile ajunseseră să fie privite de aceași însemnătate și uneori chiar mai mare decât Scripturile.

„Nu se poate tăgădui faptul să în secolul acesta creștinii au suferit foarte mult, și în decursul lui niciodată

n-au avut liniște și siguranță... Totuși este tot așa de sigur faptul că drepturile și libertățile creștinilor sporiseră... În armată, ia judecată și în toate clasele, mulți creștini nu aveau nimic de suferit. Dar când la tronul imperial a venit Decius Traian, în anul 429 d. Hr., din nou sau abătut asupra creștinilor o persecuție cu toate grozăviile ei. Deoarece acest împărat, a dat edicte îngrozitoare în care se dădea guvernanților ordine, sub pedeapsa pierderii propriilor lor vieși, sau să desființeze pe creștini cu totul, sau să-i aducă înapoi la religia strămoșilor lor”.

Despre Origen (231 d. Hr), din Alexandria, învățătorul de seamă al timpului, se scrie următoarele: „În încercarea lui de a împăca Evanghelia și filozofia lui, ei compromise grav câteva din adevărurile cele mai de seamă ale Scripturii”. „El susținea preexistența sufletelor omenești; el susținea că stelele sînt ființe insufleteite; el învăța că toți oamenii în cele din urmă vor ajunge la fericire; și el credea că s-ar putea întâmpla ca să fie mintuși chiar și demonii”.

„La fel el arată că creștinul desăvîrșit ține ziua de pregătire, pregătindu-se în fiecare zi; de asemenea ziua Paștilor mincînd continuu carnea Cuvîntului; iar ziua Rusaliilor rugîndu-se zilnic pentru revărsarea Duhului... Un creștin nedesăvîrșit ține Duminica literal; un creștin desăvîrșit, trăind fără încetare o viață sfințită, nu ia în seamă sărbătorile săptămînale sau anuale.

Vedem din nou, cum chiar și acest, eminent Părinte al bisericii s-a îndepărtat de la măsura Bibliei, și învățăturile lui nu pot constitui o temelie vrednică de încredere pentru adevăr.

SECOLUL IV

„Cam în vremea aceasta, Constantin cel Mare, care mai înainte nu arătase că ar fi om al vreunei religii se spune că a îmbrățișat creștinismul fiind determinat la aceasta mai ales de miracolul crucii, care ar fi apărut pe cer. Dar povestirea aceasta este de pus la multă îndoială... Viața lui Constantin nu era așa cum cereau preceptele creștinismului”.

„Constantin a fost acela care de prima dată a făcut o lege pentru ținerea duminicii, și care, după cele spuse de Eusebiu, a rînduit ca ea să fie celebrată regulat în imperiul roman”.

La nici unul din Părinții secolului al patrulea, ziua întâia nu este identificată cu Sabatul; de asemenea datorită de a o ține nu se întemeiază nici pe porunca patra, nici pe învățătura ce ar veni de la Hristos sau de la apostolii Săi.

„Fără îndoială cea dintâi lege, fie eclesiastică, fie civilă, prin care ținerea sabbatică a acestei zile se știe că a fost ordonată, este edictul lui Constantin, la anul 321 d. Hr., a căru traducere o dăm mai jos:

„Toți judecătorii, locuitorii orașelor, și meseriașii, să se odihnească în venerabila zi a soarelui. Dar la fară, gospodarii se pot deda cît de mult și în chip legal la lucrarea pămîntului; deoarece se întimplă adesea că semănarea cerealelor și plantarea viei nu se poate face altă de bine în nici o altă zi”.

Sinodul din Laodicea, 364 d. Hr., canonul 29 zice: „Creștinii să nu se iudaizeze și să nu fie nelucrători Simbăta, ci în ziua aceea să lucreze; dar ziua Domnului să o onoreze în chip deosebit, și fiind creștini, pe cît cu putință să nu lucreze în ziua aceea. Dar dacă totuși sînt aflați iudaizînd trebuie să fie despărțiți de Hristos”.

(Continuare în pag. 11)

Hristos centrul și cercul predicilor noastre

(Urmare din nr. 12/1956)

V. Diaconescu

Unii oameni sînt inclinați să pună accentul pe fapte, ascultare, pe Lege și doctrine. Ascultarea și legea au locul lor, și noi trebuie să le prezentăm; dar cu cît timpul trece, cu atît mai mult mă conving că omul nu poate deveni bun prin propriile lui fapte.

Cîte odată, s-ar putea trage concluzia, din unele predici, că, dacă cineva se luptă destul de mult, ar putea să fie mîntuit prin ascultare. Inșă, toți oamenii trebuie să fie mîntuiți printr-un ajutor din afară de ei. Nu există niciun ajutor în lege, și nici într-un om păcătos; nu există nicio salvare într-o simplă credință.

Salvarea vine numai prin credința în Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Dacă nu ne va ajuta Mîntuitorul nostru Cel răstignit, nu avem nicio speranță de a intra în cele din urmă în ceruri".

Fiecare predicator ar trebui să-și pună ținta la începutul lucrării sale de predicare, ca în toată activitatea sa să facă din Domnul Hristos, tema principală a tuturor cuvîntărilor sale.

Doctrina despre Domnul Hristos, este doctrina centrală din planul de mîntuire. Doctrina este numai o parte din Cuvînt, dar dacă cineva nu vede altceva decît doctrina, el n-a obținut încă o viziune clară despre mîntuire. Cineva poate avea cunoștințe vaste despre Biblie; dar dacă nu cunoaște pe Domnul Hristos, el nu posedă o cunoștință mîntuitoare. Domnul Hristos a venit în lumea aceasta, a luat firea pămîntească asupra Sa, a îndurat spittele în carnea noastră, a gustat moartea pentru fiecare dintre noi, a înviat din morți, s-a înălțat la cer, s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.

Acelaș Isus ne-a făgăduit că va veni din nou, să primească la Sine pe toți aceia care cred în numele Său. Aceasta este Evanghelia împărăției pe care trebuie să o vestim".

Nu există altă Evanghelie. Noi trebuie să ne ținem de această Evanghelie. Ținta noastră în predicare, nu este de a prezenta niște doctrine abstracte, ci să arătăm oamenilor calea mîntuirii și să-i convingem să primească pe Domnul Hristos, ca Mîntuitor al lor.

Oricît de elocventă ar fi predica voastră, dacă nu înălțați pe Domnul Hristos, și dacă nu puteți convinge pe oameni să primească planul mîntuirii alcătuit în Isus Hristos, și prezentat în Cuvîntul lui Dumnezeu, n-ați făcut tot ce ați fi putut face".

„Fără Domnul Hristos, cunoașterea Legii, a Sabatului, a interpretării corecte a profeției, aduce numai puțin folos omului.

Nu există mîntuire în nimic din toate cîte le vestim oamenilor, dacă nu aprindem în inimile lor, credința în Domnul Hristos, ca Fiul al lui Dumnezeu, convingîndu-i ca să-L primească pe El ca locuitor al lor și să creadă în El ca Mijlocitor al lor. Dacă nu reușiți să înălțați pe Domnul Hristos, în așa fel, încît, păcătoșii să-L primească, nu ați fost în stare să le aduceți mîntuire. Se poate că le-ați prezentat adevărul în parte, și că ați adus niște argumente puternice, se poate chiar că ați expus toate punctele voastre într-un chip desăvîrșit; dar dacă nu ați reușit să ajutați oamenii să primească mîntuirea, să supună viața lor lui Hristos, să-L accepte pe El ca Mîntuitor al lor, și ca singura lor speranță într-o viață veșnică, predica voastră nu a fost decît o serie de cunoștințe — fără speranță. — Nu există mîntuire în

cunoștințe, chiar în cunoașterea doctrinelor biblice. Cineva poate să înțeleagă toate profețiile din Daniel și Apocalips, și să le interpreteze în mod corect; dar lucrul acesta nu-i asigură mîntuirea dacă nu o caută prin credința în Hristos".

„Veți zice poate: De ce să nu predicăm, atunci numai credința în Hristos? Pentru că adevăratele doctrine sînt importante; în felul acesta se aruncă lumină asupra datoriei noastre, arătîndu-ne cum a trăit Domnul Hristos și ce trebuie să facem noi pentru ca să fim asemenea Lui. Dar Hristos trebuie să fie prezentat în toate predicile noastre; astfel, predicare nu va fi salvatoare. Prezentînd pe Domnul Hristos și mîntuirea Sa

în predicile noastre, aceasta se aseamănă cu un fluviu puternic, și plin: dar toate aceste brațe se revarsă în marele curs de apă. Doctrinile ne arată datoritiile și privilegiile noastre și sînt foarte importante; dar ele nu sînt în stare să ne mîntuiască. Domnul Hristos, a gustat moartea pentru fiecare om. El a plătit prețul pentru răscumpărarea omului, și dacă păcătoșii vor avea credință în El, vor primi darul lui Dumnezeu, adică viața veșnică".

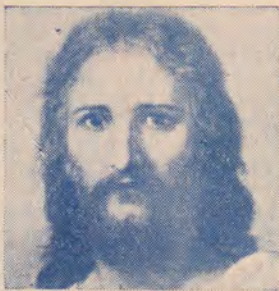
Noi avem de încheiat o lucrare mare, și s-ar putea pune întrebarea: Putem termina această lucrare, dacă nu predicăm adevărurile care ne deosebesc pe noi de toți ceilalți?

Desigur, noi trebuie să predicăm adevărurile noastre specifice; dar, în armonie cu îndrumările ce ni s-au dat, Domnul Hristos să fie centrul fiecărei predici. Noi trebuie să-L prezentăm înaintea poporului pe lingă expunerea doctrinelor noastre. Prezența doctrinei, în modul cel mai clar și impresionant; înduplecări pe ascultătorii voștri să creadă și să facă ceea ce le spune Biblia. Și cu toate acestea, prezența pe Domnul Hristos, ca centru al fiecărei teme. Nu e numai cazul să alegeți un text care să vorbească despre Domnul Hristos, sau să predicați exclusiv despre Domnul Hristos. Nu importă ce fel de text v-ați ales; lucrul principal este să studiați și să vă rugați în așa fel, încît Domnul Isus Hristos, să devină puterea cuceritoare și atracția din toată vorbirea voastră".

„Orice predică ce merită să poarte acest nume, poate să fie astfel alcătuită, încît să ne conducă în chip natural la Isus Hristos, Mîntuitorul nostru. Puneți temelie, prezentați argumentele, aduceți toate dovezile, dar toate acestea trebuie să ducă spre punctul culminant, care să nu lipsească din nicio predică, și anume că mîntuirea noastră, se găsește în credința noastră desăvîrșită în Mîntuitorul răstignit și înviat. Deasemenea trebuie să arătăm că numai singele Domnului Hristos, poate fi prezentat ca ispășire pentru păcatele noastre, și că numai acela care crede va putea fi salvat. În felul acesta trebuie să predicăm Evanghelia contemporanilor noștri. Nu se pune întrebarea unde ne aflăm, sau cui predicăm; fie că vorbim despre profeții sau despre doctrine, noi trebuie să prezentăm pe Domnul Hristos în primul rînd și să facem un apel serios, ca cei care își dau seama de păcatele lor, să-L primească drept Mîntuitor al lor personal".

„Niciodată nu ar trebui să lipsim de la datorie, ci să prezentăm totdeauna pe Mîntuitorul nostru ca remediul ales de Dumnezeu împotriva păcatului. Prin ajutorul Spiritului Sfînt, veți putea înflăcăra aproape fiecare comunitate ca să ajungă plină de zel și de rivnă sfîntă, presupunînd de sigur, că voi aveți personal Duhul Sfînt.

(Continuare în pag. 11)

Insemnătatea spirituală a serviciului Sf. Cine

Prel. A. Văcăreanu

Toate confesiunile creștine sărbătorește serviciul împărtașaniei sub o formă sau alta. Unii o fac odată pe săptămână, alții mai rar. În teorie, toți recunosc natura spirituală și o consideră ca fiind una din manifestările cele mai importante, din Biserică. Bisericile adventiste din lumea întreagă au adoptat principiul de a practica împărtașierea de patru ori pe an, deci trimestrială.

Nu ne-a fost dat în Biblie nici o instrucțiune precisă cu privire la participarea noastră la Sf. Cină. Domnul Isus spune: „Orideceteori mâncați din piinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului pînă va veni El.” I Cor. 11,26. Noi credem că sărbătorirea acestei ceremonii odată la trei luni este suficientă pentru a păstra semnificația și învățătura fără de care ea ar deveni un simplu obicei.

Care este semnificația acestui serviciu? Uitînd-o, sau înțelegînd-o greșit, sărbătorirea este o mică valoare pentru participanți.

După cum Sabatul trebuie să ne amintească în permanență puterea creatoare a lui Dumnezeu, „rînduiala Sfintei Cine s-a dat pentru a comemora liberarea cea mare din păcat săvîrșită prin moartea lui Hristos. Pînă va veni El a doua oară în slavă și putere, trebuie să se serbeze această instituție. Ea este mijlocul prin care marea Lui lucrare pentru noi se păstrează proaspătă în amintire”.

SPALAREA PICIOARELOR

Pentru a înțelege în întregime învățătura Sfintei Cine trebuie să revenim la cele înfîplite cu puțin înainte de cină în camera de sus. Nici unul dintre ucenicii nu a folosit apa și ștergarul care fuseseră pregătite pentru spălarea picioarelor, înaintea începerii sărbătorii Paștelui. De obicei, aceasta era treaba servitorului, însă cum nici unul nu era prezent, nici unul dintre ucenici nu se oferă să o facă în mod voluntar. Cînd deveni evident că ei erau decizi să nu îndeplinească această datorie, Isus, El însuși, începu să le spele picioarele și dădu astfel o învățătură foarte importantă. Insuși Iuda fu mișcat și împrins a-și mărturisi păcatul.

Pentru ce și-a asumat Isus rolul unui servitor și a spălat picioarele ucenicilor Săi? Pentru că de ea era legată o curățire spirituală. Aceasta reese clar din scurta convorbire dintre Petru și Domnul. Cînd a venit rîndul acestui apostol de a se lăsa spălat pe picioare, tot sufletul său se răscolă împotriva acestei umilințe din partea Mintuitorului și el strigă: „Tu nu-mi vei spăla niciodată picioarele”. Și iată răspunsul solemn al lui Isus: „Dacă nu te spăl Eu, tu nu vei avea deloc parte cu Mine”. Era în acest act, o semnificație mult mai mare decît simpla umilire a Fiului lui Dumnezeu, care Se cobora să spele picioarele oamenilor căzuți. Isus încercă să le arate că există o altă curățire, superioară, căreia acest act era un simbol.

Cînd Petru înțelese intenția lui Isus, el dori ca și mîinile să-i fie deasemenea spălate. Dar Isus scoase la iveală însemnătatea spirituală a acestui act și îi răspunse: „Cine s-a spălat, n-are nevoie să-și spele picioarele, ca să fie curat de tot”. Petru și ceilalți ucenici aveau nevoie de o completă curățire de păcat. „Mîndria și îngîmfarea creaseră desbinare și ură, pe care Isus le spulberă, spălîndu-le picioarele”. Singur Iuda nu era curat spiritualmente, după ce Isus săvîrșise acest act. Valoarea spălării picioarelor este determinată de gradul de schimbare al inimii. Pentru sufletul pocăit, spălarea picioarelor, ca pregătire pentru Sfînta Cină, este o re-

înnoire a botezului său. El stă lingă Dumnezeu ca și cum atunci ar fi ieșit din apa botezului la o viață nouă. Acesta este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a menține spiritul de bucurie care umple viața aceluia care vine mereu la Salvatorul său; este consecința iertării păcatelor sale și un sentiment al unirii cu Tatăl.

Pe lingă aceasta mai trebuie considerat ca un mare privilegiu de a urma pildei Domnului nostru de servire umilă a altui credincios. Iată ce ni se spune: „Spălînd picioarele ucenicilor Săi, Hristos a dovedit că ar dori să îndeplinească oricare serviciu, oricit de umil, care ar putea să facă din ei moșteni'ori împreună cu El ai bogăției veșnice din tezaurul cerului. Ucenicii Lui, săvîrșind acest ritual, se consacra în a servi în acelaș fel pe frații lor. Orideceteori este săvîrșit așa cum trebuie, copii lui Dumnezeu sînt aduși într-o sîntă legătură unii cu alții; să se ajute și să fie o binecuvîntare unii pentru alții”.

„Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți”.

Cu o inimă curățită și plină de recunoștință trebuie să pășim de la serviciul pregătitor la masa împărtașiei, unde ne întîlnim cu frații noștri pentru a comemora jertfa Domnului Isus Hristos pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu, și unde se vestește revenirea lui Hristos. Piinea nedospită și vinul nefermentat simbolizează natura nestricăcioasă a Mintuitorului pe care discipolii Săi trebuie s-o împărtașească. Acesta nu este momentul pentru a ne mîhni sau a ne aminti imperfecțiunile noastre. Serviciul pregătitor a fost instituit pentru aceasta, dacă el a fost săvîrșit așa cum trebuie. Aceasta trebuie să fie un timp de bucurie la gîndul prețului plătit pentru mîntuirea noastră și aceea ce aceasta însemnează pentru noi.

Este de o importanță vitală pentru experiența noastră creștină ca noi să avem în permanență în fața noastră jertfa desăvîrșită a lui Hristos în favoarea noastră. Astfel, în serviciul împărtașiei, noi vedem mereu corpul murbund al Mintuitorului atîrnat pe cruce și singele curgînd din capul Său, din mîinile și picioarele Sale. Sîntem îndemnați ca să strigăm ca și sutașul: „Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu”. Marcu 15,39. Și vom zice împreună cu apostolul Pavel: „Departa de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstîgnită față de mine și eu față de lume”. Gal. 6,14.

Serviciul Sfintei Cine trebuie să fie sărbătorit pînă la revenirea Domnului Hristos. De fiecare dată cînd mîncăm piinea și bem vinul, noi depunem mărturia dependenței noastre de Hristos pentru pregătirea vieții noastre în vederea revenirii Sale.

PREGĂTIREA NECESARĂ

Se întîmplă ca bărbații și femeile să participe la serviciul Sfintei Cine fără să mediteze la semnificația sa spirituală. Este bine ca fiecare amănunt al serviciului să fie îndeplinit cu grijă; nu trebuie să devină o simplă formă. Pregătirea pentru a-i înțelege adevărata semnificație este ca și aceea a Sabatului. N-o putem înțelege într-un moment. Trebuie să ne amintim de Sabat în timpul întregii săptămîni. Tot astfel sacrificiul Domnului Hristos trebuie să fie menținut prezent în mod permanent în gîndul nostru.

„Morții lui Hristos, noi sîntem datori chiar și viața aceasta pămîntească. Piinea pe care o mîncăm este

(Continuare în pag. 11)

ISTORIA CANONULUI VECHIULUI TESTAMENT

Domnul Isus Hristos, era un ferm susținător al autorității Bibliei așa cum exista pe vremea Sa, și tot așa erau și apostolii Săi. Lucrul acesta se vede clar din diferite declarații. Domnul Isus zicea fariseilor: „Vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți Scripturile”. Mat. 22, 29) El prezenta dovada Mesianității Sale citind cele trei subîmpărțiri ale Scripturii Vechiului Testament, zicînd că „trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi”. (Luca 24, 44. 25-27) El deasemenea, a așezat credința în scrierile lui Moise pe aceeași treaptă cu credința în învățăturile Sale: „Dacă nu credeți cele scrise de el”, întreba Mintuitorul, „cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5,47.46). Pavel declara că Dumnezeu făcuse anumite făgăduințe „prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi” (Rom. 1,2). El spunea lui Timotei, un conlucrător mai tînăr: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi... Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. (2 Tim 2,15.16) O altă susținere la fel de sigură este făcută de apostolul Petru: „Și avem Cuvîntul proorociei, făcut și mai tare: ...nici o proorocie din Scriptură nu se tăcuiește singură. Căci nicio proorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mișcați de Duhul Sfînt”. (2 Petru 1,19-21). Declarațiile acestea arată lămurit că Domnul Hristos și apostolii Lui erau ferm convinși că Vechiul Testament, Biblia din timpul lor, era inspirată și plină de autoritate.

Expresia „Vechiul Testament” este folosită de prima dată cu referire la cărțile Bibliei ebraice în vremea apostolică. Într-un pasagiu foarte mult discutat apostolul Pavel spune că o măhramă rămîne peste privirea iudeilor pînă în ziua de astăzi „la citirea Vechiului Testament” (2 Cor. 3,14). Comentarii sînt împărțiți în interpretarea pe care o dau termenului „Vechiul Testament” din pasajul acesta, dar întrucît Pavel se referă la ceva ce e citat de iudei, explicația cea mai plauzibilă este de a vedea în el fie o referire la Pentateucă la întreaga Biblie ebraică. Întrucît Vechiul Testament implică existența termenului Noul Testament, e cu puțință ca apostolul și alți creștini să fi și folosit termenul Noul Testament pentru scrierile care descriu viața și lucrarea Domnului Hristos.

Multe citate din Vechiul Testament aflate în Noul dau deasemenea o importanță mărturie despre autoritatea pusă pe seama cărților Vechiului Testament de către autorii scrierilor creștine. Unele citate sînt scurte, iar multe expresii din cartea Apocalipsului sînt asemănătoare cu acelea aflate în Daniel; dar s-ar putea că în realitate să nu fie citate.

S-au numărat 433 citate clare în Noul Testament și s-a găsit că 30 din cele 39 cărți ale Vechiului Testament sînt precis citate. Numele a 10 cărți sau autorii lor sînt menționați în 46 pasagii din Noul Testament; inspirația a 11 cărți ale Vechiului Testament este atestată de citate introduse prin cuvintele, că autorul lor era Dumnezeu sau Spiritul Sfînt, iar termenul „Scriptură” este aplicat în 21 pasagii din 11 cărți ale Vechiului Testament, în timp ce în 73 pasagii, declarații din Vechiul Testament sînt introduse prin termenul tehnic: „Stă scris”.

Iudeii primului secol — Filo din Alexandria (mort cam pe la anul 42 al e. n.) a fost un filozof iudeu care a scris pe vremea Domnului Hristos. Lucrările lui conțin citate din 16 din cele 24 cărți ale Bibliei ebraice. Faptul că scrierile lui nu conțin citate din Ezechiel, Daniel, Cronici și alte cinci cărți mici, poate fi înțiplător.

Istoricul Iosef, scriind pe la anul 90 e. n., făcea o declarație foarte importantă cu privire la canon în lucrarea lui: „Impotriva lui Apion”, care este citată aci din cauza însemnătății ei:

„Noi nu avem miriade de cărți, netemeinice, în conflict unele cu altele. Cărțile noastre, acelea care sînt în chip just acreditate, nu sînt decît douăzeci și două,

și cuprind raportul tuturor vremurilor.

„Din acestea, cinci sînt cărțile lui Moise, cuprinzînd legile și istoria tradițională de la apariția omului pînă la moartea lui Moise. Perioada aceasta cuprinde cu ceva mai puțin de trei mii de ani. De la moartea lui Moise pînă la Artaxerx, care i-a urmat lui Xerxe ca rege al Persiei, profeții care i-au urmat lui Moise au scris istoria evenimentelor propriilor lor vremuri în treisprezece cărți. Restul de patru cărți conțin imnuri către Dumnezeu și precepte pentru comportarea în viață a omului”.

Declarația lui Iosef că Biblia iudeilor conține 22 cărți are nevoie de oarecare explicații, deoarece este știut că erau în realitate 24 cărți în Biblia ebraică înainte de el și în timpul lui. Împărțirea făcută de el în 5 „cărți ale lui Moise”, 13 cărți ale „profeților” și 4 cărți de „imnuri către Dumnezeu și precepte pentru comportarea în viață a omului”, urmează mai de aproape ordinea Septuagintei decît a Bibliei ebraice, un procedeu lesne de înțeles, întrucît el scria pentru ebreii care vorbeau grecește. Dar temelul acestei declarații că Biblia ebraică avea 22 cărți se datora probabil unui obicei al ebreilor care s-a furișat la anumiți oameni care căutau să ajusteze numărul cărților Scripturii pentru a fi în acord cu numărul literelor alfabetului ebraic.

(continuare în pag 14)

SPIRITISMUL — O rătăcire și o vrăjitorie modernă

(Urmare din nr. 12/1956)

Șt. Demetrescu

Istoricul și dezvoltarea spiritismului.

Ca și alte rătăciri, așa și spiritismul a apărut pe lume curind după anul 1844, pentru a produce confuzie în mintea oamenilor, și a-i împiedica de la primirea adevărului curat al Sfintei Evanghelii, care începuse să fie vestit în 1844, și confirmat prin mărturiile Spiritului Profetic. Ne aducem aminte, că, la început sora White a fost denunțată de adversari, ca fiind nimic mai mult decât „un mediu spiritist”. Înțelegem atunci de ce înaintașii sfintei lucrări — în frunte cu James White — au stăruit chiar foarte mult, ca sora White să fie examinată de medici, pe când se găsea în viziune. Medicii au constatat, că sora nu se prezenta nici de cum în felul mediilor spiritiste, iar starea ei minunată nu au putut să o explice medicii.

Am amintit mai înainte că spiritismul a fost cunoscut din vechime la toate popoarele păgine, sub forma magiei și a vrăjitoriei. Chiar în America, spun cunosătorii, spiritismul era cunoscut, sub alte forme, încă din timpuri foarte vechi. Multe triburi indiene (piele roșii) invocau spiritele. Comunitățile așa numiților „tremurători” — alții decât cei numiți azi „pentecostal”, la care operează de asemenea aceleași spirite, ca și în alte părți ale lumii, au existat încă de veacuri manifestări spiritiste.

Pretenții ale Spiritismului.

Spiritismul îmbracă în haina modernă, nu recunoaște, că este absolut identic cu necromanția și cu vrăjitoria din vechime și din toate timpurile. El susține, din contră, că e un produs al timpurilor moderne și că reprezintă „religia viitorului”, care va înlocui cu succes pe toate celelalte religii.

Ce spune spiritismul despre Biblie, despre „lege” și despre „mărturie”

Cităm din cartea unui autor spiritist de seamă: „Cărțile Vechiului Testament au fost alese, dintre multe altele, de către rabini evrei rămași necunoscuți”... „La fel cu Noul Testament, compus după o regulă, pe care creștinii primului secol nu o cunoșteau”. „Să vorbim acum despre a cincea carte a Vechiului Testament, Deuteronomul. La capitoul 1, versul 1, spune că e scrisă de Moise. Aci avem un prim exemplu din acele fraude pioase, care constau în a publica o scriere sub numele venerat al altei persoane, pentru a-i da mai multă autoritate scrierii. Dar despre origina acestei cărți noi nu om cunoștință din 2-a Kegi 22, 8—16. Deuteronomul a fost găsit în templu sub domnia lui Iosia, unul din ultimii regi din Iuda, la cinci sute de ani după Moise... Autorul veritabil trebuie în mod evident că a pus cartea sa în templu, ca să fie găsită acolo și prezentată regelui-om pios, — ca fiind scrisă de Moise; și se folosi de autoritatea lui Moise, pentru a face reforma cerută de timpul „a-cela”... „Remarcăm de asemenea, că în Deuteronom făgăduințele seducătoare și amenințările grozave, prin care autorul se silește să restaureze cultul lui Iehova, se referă exclusiv la viața pămîntească. El pare că nu avea nici o noțiune despre nemurirea sufletului... Poate, să fie cartea aceasta cuvîntul lui Dumnezeu? Se poate oare admite, ca Dumnezeu să fi lăsat pe poporul Său ales în necunoștință de destinele sufletului și de viața viitoare?” „Biblia nu prevede nici un loc pentru sufletele oamenilor în aceste ceruri goale și triste”.

Iată, cum spiritiștii tăgăduiesc Biblia, numai pentru că ea nu spune, că omul ar avea un suflet nemuritor, care să poată trăi, separat de corp, după moartea omului. Despre Sfînta Carte a Bibliei, spiritiștii pun întrebarea satanică: „Poate, ocre, să fie cartea aceasta Cuvîntul lui Dumnezeu?” Iată, cum vorbesc ei despre „Lege” și despre „Mărturie”. Spiritiștii sînt amăgiți de satana să creadă această vorbire mincinoasă a lui. Sfînta Evanghelie e dovadă, ca să arate, că satana minte, cînd spune că Pentateucul și Deuteronomul nu sînt Cuvîntul lui Dumnezeu, și nu sînt scrise de Moise. Sfînta Evanghelie ne vorbește despre ispîțirea Domnului în pustie. Să se noteze, că, în toate cele trei ispîțe, Domnul Isus S-a apărut cu cuvînt, care stau scrise în Deuteronom. Satana n-a putut rezista cuvîntelor prezentate de Domnul, care a răspuns satanei; „Stă scris”. Satana s-a grăbit să fugă, și nici prin minte nu i-a trecut să răspundă: Nu mi-e jrică de cuvintele acelea din Deuteronom, căci ele sînt produsul unei fraude pioase, și autorul lor le-a strecurat pe furiș în templu, tocmai cu cîteva zile înainte de a le fi găsit Hilchia. Satana n-a putut spune minciuna aceasta și Domnului; ci el a spune numai spiritiștilor, iar la spiritiști au împrumutat-o și teologii moderniști.

Ce spun spiritiștii despre Domnul Isus

Spiritiștii tăgăduiesc Domnului Hristos calitatea de Fiu al lui Dumnezeu, Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii. Ei nu recunosc pe Domnul Hristos în calitatea Sa de a doua Persoană a Dumnezeirii, Dumnezeu Fiul. Ei tăgăduiesc existența lui Dumnezeu în Treime și învinuie Biserica de a fi inventat această credință, sau de a o fi împrumutat de la Indieni. Ei zic în privința aceasta:

„Totuși concepția trinitară, atît de obscură și de neînțeles, avea un mare avantaj în ochii Bisericii. Concepția aceasta permîtea Bisericii, să facă din Isus Hristos un Dumnezeu”. Spiritiștii spun, că apostolii înșiși nu credeau, că Domnul este Fiul lui Dumnezeu. În privința aceasta ei zic:

„În ce-i prăvește pe ei, apostolii, nu vedeau în Isus decît un misionar, un trimis de sus, un spirit superior, fără îndoială, prin luminile și prin vîrfulurile sale, dar un spirit omenesc. Atitudinea lor față de El, limbajul lor, dovedesc aceasta clar. Dacă L-ar fi considerat ca Dumnezeu, n-ar fi îngărunchiat înaintea lui, nu l-ar fi adresat cuvîntul stînd în genunchi? Respectul lor față de Dinsul nu întrece pe cel datorat unui învîțător, unui om eminent”... „Considerîndu-l ca pe un om asemenea lor, ei vedeau în învierea Lui dovada vădită a propriii lor imortalități. Sf. Pavel confirmă aceasta, cînd zice: „Citează 1 Cor. 15, 13—15.”

„Isus este unul din acești misionari divini, și El este cel mai mare dintre ei. Despuat de falsă aureolă a divinității Sale, El ne apare chiar mai impozant.

Toate spusele acestei blasfematorii sînt tot atîtea minciuni, cu adevărat satanice. Autorul chiar mărturisește, cine este autorul acestor minciuni blasfematorii, căci zice: „Aceste detalii, care vor mira poate pe cititor, nu sînt un produs al imaginației noastre. Ele ne-au fost comunicate de un spirit înalt, a cărui viață a fost amestecată cu aceea a lui Hristos. Tot așa au fost primite mai multe pasagii din această carte”.

Evangelheliile spun că spiritele recunoșteau pe Domnul ca fiu al lui Dumnezeu.

Toate spusele de mai sus, blasfematorii, despre Domnul Hristos, sînt tot atîtea neadevăruri dictate spirițiștilor de satana. Adevărul despre Domnul l-au spus spiritele rele acum 1925 de ani, cînd strigau din gura demonizaților către Domnul așa cum citim în Sfînta Evanghelie: „Ah! Ce avem noi de a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfîntul lui Dumnezeu”. „Domnul, punînd mîinile pe bolnavi, îi tămăduia. Din mulți ieșeau demoni care strigau și ziceau: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. Spiritele necurate, cînd îl vedeau, cădeau la picioarele Lui și strigau: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Așa dar: Nu numai oamenii, ci și spiritele rele cădeau la picioarele Domnului, și mărturiseau că Domnul este Fiul lui Dumnezeu”

Cunoscătorii Sfintelor Scripturi nu vor fi amăgiți.

În lumina Scripturilor Sfinte foarte ușor putem răsturna toate rătăcirile spirițiștilor. Spiritiștii, necromași, vrăjitori de tot felul, erau și pe timpul profetului Isaia. Iată sîntul, pe care-i dă profetul temătorilor de Dumnezeu:

„Iar cînd vă vor zice: Întrebați pe necromași și pe magi, care șoptesc și mormăie. Să nu întrebe un popor pe Dumnezeu său? Au cade-se, să întrebe cineva pe cei morți pentru cei vii?”

Oamenii aleargă la spirițiști și la vrăjitori, dorind să cunoască viitorul, pentru că și închipuie, că morții știu mai multe decît viii. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu spune clar:

„Cei ce trăiesc cel puțin știu că vor muri. Dar morții nu știu nimic și nu au nicio răsplătire, căci chiar și a-

mintirile lor se uită. Și iubirea lor, și zelul lor acum au perit; și ei nu mai iau parte pentru totdeauna la nimic din toate cîte se fac sub soare”. *Ecles.9.5.6.*

Înțelegem însă, cît de mult să stăruim pentru lămurirea oamenilor, date fiind mijloacele de amăgire, care — din partea spiritelor demonice — stau la dispoziția spirițiștilor: și date fiind și pretențiile spirițiștilor, de a aduce ei lumii de azi adevărata religie.

Adevărata religie este azi descoperită de Dumnezeu și vestită pe lume.

Apariția spiritismului, cu atacuri și pretenții îndrăznețe, a fost prezisă de mult de Domnul. Despre aceștia zice Domnul: că „vor face semne și minuni, ca să amăgească, dacă se poate, chiar pe cei aleși”. *Matei 24, 24.* Copiii lui Dumnezeu sînt însă avertizați și instruiți, ca să fie puși la adăpost de orice amăgire și să știe, că minunile dela spiritism sînt numai niște lucrări diavolești ale spiritelor rele din văzduh de care noi să ne ferim. De aceea Domnul a dat fel de fel sfaturi și avertizamente copiilor Săi, între care și acela care zice:

„Iubiților, nu credeți oricărui spirit; ci cercetați spiritele, dacă ele sînt din Dumnezeu; fiindcă mulți profeți mincinoși au ieșit pe lume. Cunoașteți în aceasta spiritul lui Dumnezeu: orice spirit, care mărturisește pe Isus ca Hristos venit în trup, este din Dumnezeu. Și orice spirit, care nu mărturisește pe Isus ca Hristos venit în trup, nu este din Dumnezeu. Ci aceasta este a lui anti-hrist, despre care ați auzit că vine, și acum este în lume”. *1 Ioan 4, 1-3.*

Bunul Dumnezeu să ne ajute să ne împotrivim tuturor propagandelor amăgitoare ale celui rău, și să lămurim și pe toți semenii noștri în această privință, ca și în toate cele ce au privire la pregătirea în timpul acesta pentru apropiata venire în mărire a Domnului Hristos.

Sabatul și Duminica dela data Apostolilor

(Urmare din pag. 6-a)

SECOLUL V

„Niciunul din Părinții bisericii, — ba putem zice că nici un scriitor din primele cinci secole, n-au dat duminicii numele de Sabat.

„Liebrut, în lucrarea lui asupra duminicii, admite următoarele: „Toți Părinții bisericești sînt de acord în a contrazice ținerea duminicii pe temeiul poruncii Sabatului. Ei declară că porunca Sabatului nu este obligatorie pentru biserică, și susțin o anumită poziție a duminicii ca zi a lui Hristos... Biserica Protestantă de astăzi, deși încearcă să îndreptățească introducerea duminicii prin mărturia Părinților, și deci prin tradiție, trebuie, pentru a susține duminica drept o zi de odihnă, să adopte ca temei pentru ținerea ei chiar porunca lăpădată de Părinți. Curios lucru!”

Hristos centrul și cercul predicilor noastre

(Urmare din pag. 7-a)

Nu există limită pentru succesul aceluia care va lucra cu ținta de a determina suflete pieritoare să accepte pe Domnul Hristos, ca Mîntuitorul lor personal.

Predicatorul cel mai slab, poate să facă o lucrare minunată dacă va fi umplut cu Spiritul Sfînt, și dacă va lucra mereu pentru cei pierduți.”

„Spre încheiere, vreau să repet: să predicăm pe Domnul Hristos!

„În nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer

un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți.

Domnul Hristos, trebuie să fie „înălțat”, pentru ca oamenii să-L poată vedea și să fie atrași de către El. Acela care a zis: Eu sînt Alfa și Omega, începutul și sfîrșitul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine”, trebuie să fie centrul și circonferința oricărei predici.”

Insemnătatea spirituală a serviciului Sf. Cine

(Urmare din pag. 8-a)

ceva răscumpărat prin trupul Lui sfînt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sîngele Lui ce a curs. Nici odată cineva, sfînt sau păcătos nu mîncă hrana cea zilnică fără să se hrănească cu trupul și sîngele lui Hristos. Crucea de pe calvar este pusă ca pecete pe fiecare pîine. Se oglindește în fiecare izvor de apă. Toate acestea le-a spus Isus cînd a rînduit simbolurile delai serviciul de împărtășire din camera de sus, sfînteste hrana pentru viața noastră zilnică. Masa familiei ajunge ca masa Domnului și fiecare prilej de a fi la masă un sacrament”.

„Cine mîncă trupul meu și bea sîngele Meu, rămîne în Mine și Eu rămîn în el. După cum Tatăl, care este viu. M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mîncă pe Mine va trăi și el prin Mine”. *Ioan 6,56,57.*

„Acela care privește iubirea neîntrecută a Mîntuitorului va fi înălțat în gînd, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o măsură oarecare această tainică iubire”.

LEGIILE SĂNĂTĂȚII

Am trei texte asupra cărora atrag atenția, ca teme pentru o viață sănătoasă în legătură cu întreaga soție îngerească. Primul: „Vă îndemn dar, fraților pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Rom. 12, 1.

În vechea dispensațiune jertfele trebuiau să fie fără cusur, pată sau îmbolnăviri. În noua dispensațiune, apostolul Pavel se referă la vechiul serviciu al jertfelor, cu care ei erau familiarizați și spune că acum, noi trebuie să fim o jertfă vie.

Al doilea text: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin: și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”, I Tes. 5, 23.

Omul este compus din trei părți. Lucrul acesta este arătat în versetul nostru în mod clar și distinct. Domnul a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut și pentru că a fost pierdut totul, trebuie să fie mintuit totul. Atât corpul, cât și mintea și sufletul omului au ajuns în robia păcatului și toate cele trei părți trebuie să fie liberate din robia lui satana. Nu putem accentua în deajuns faptul că Bunul Dumnezeu mintuiește întreaga ființă. Aceasta este una din doctrinele fundamentale ale Adventiștilor de Ziua Șaptea. Noi predicăm revenirea Mintuitorului nostru, iar ap. Pavel ne îndreaptă atenția, la faptul că întreaga ființă trebuie să fie păstrată fără pată pînă la revenirea Domnului Isus. Evanghelia mintuirii omului întreg, este aceeași Evanghelia predicată de către Pavel, Petre, Iacob și Ioan. Și, mulțumiri să fie aduse Domnului, Evanghelia mintuirii omului întreg, este Evanghelia predicată de către Biserica rămășiței!

Cînd noi predicăm Evanghelia mintuirii omului întreg, predicăm Evanghelia pe care ne-a dat-o Mintuitorul Isus, Marele Slujitor al sufletului și al corpului, și lucrul acesta mă duce la al treilea verset: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Luca 10, 27.

Ată dovadă pe care aș dori s-o aduc, este din Spiritul Profetiei, care arătînd motivele învățării principiilor sănătății, este în desăvîrșită armonie cu versetele citate:

„Învățînd principiile sănătății, ții înaintea minții marele scop al reformei, și anume să procure cea mai înaltă dezvoltare a corpului, a minții și a sufletului.”

Să studiem legile care guvernează întreaga ființă. Nu e vorba de marele cod moral care guvernează viața spirituală. Pentru viața spiritului avem cele zece porunci. Dacă nu ascultăm de ele, avem ca urmare îmbolnăvirea spirituală. Tot așa și legile care guvernează viața mintală. Dacă le călcăm avem îmbolnăvirile mintale.

Să privim asupra legilor care guvernează viața fizică, viața corpului nostru. Tot restul naturii este sub lege-Steale, planetele, păsările, insectele. Totul în natură își urmează legile bine definite. E de neconceput să admitem că corpul omenesc nu ar fi sub legi. Nu numai că este sub legi, dar aceste legi sînt scrise foarte clar și distinct. Să ascultăm cu atenție următorul citat:

„Întreaga natură exprimă legea lui Dumnezeu, dar în structura noastră fizică, Iehova Și-a scris Legea cu propriul Său deget pe fiecare nerv mișcător, pe fiecare fibră vie, și pe fiecare organ al corpului.”

Aceasta este într-adevăr o descoperire minunată. Dumnezeu a scris marile cod moral, cu propriul Său deget pe table de piatră; dar El scrie legile sănătății, cu propriul Său deget, pe fiecare structură fizică.

Următoarea cugetare ne ajută să înțelegem un alt adevăr profund:

„Călcarea legilor fizice este călcarea legii morale, pentru că Dumnezeu este tot așa de adevărat Autorul legilor fizice, după cum este și Autorul Legii morale. Legea Sa este scrisă cu propriul Său deget pe fiecare nerv, fiecare mușchi, fiecare facultate care a fost încredințată omului. Și orice abuzare a oricărei părți din organismul nostru este o violare a acelei legi... Toți trebuie să se gîndească la cea mai bună legătură cu puțină în ce privește viața și sănătatea. Obiceiurile noastre trebuie să fie aduse sub controlul minții, și mintea sub controlul lui Dumnezeu.”

Intr-adevăr Dumnezeu are trei feluri de legi. Ele sînt inseparabile și adesea se suprapun.

Ca un autor prețios pentru studiul corpului nostru și a legilor care îl guvernează, să mergem înapoi la zilele creațiunii cînd a fost creat omul. În ziua a șasea Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul au completat crearea ființelor și Adam a ieșit din mâinile Creatorului său, om desăvîrșit. El era capodopera creațiunii, pentru că Domnul spusese: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Gen. 1, 26.

Noi găsim plăcere în studiul păsărilor, florilor, animalelor pădurii, dar cînd ajungem la om, găsim că e cel mai minunat studiu. Faptul că noi sîntem creații după asemănarea lui Dumnezeu ar trebui să solemnizeze studiul nostru despre corpul omenesc, pentru că noi studiem Chipul Marelui Atopternic, deși este pătat de păcat. Luorul acesta ar trebui să ne determine să studiem legile care guvernează viața noastră fizică într-un fel cu totul deosebit de cum studiem legile care conduc celelalte părți ale naturii. Cu siguranță că nimeni nu poate să urmărească un asemenea studiu sau să adîncească misterele corpului fără să exclame împreună cu psalmistul: „Te laud că sînt o făptură atât de minunată. Minunate sînt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” Ps. 139, 14.

Să luăm seama la unele fapte remarcabile care au loc la începutul vieții. Numai cîteva din acestea ne vor ajuta să înțelegem că sîntem zidiți și minunați și înfricoșat. Din unirea a două celule microscopice se dezvoltă o nouă viață. Într-un răstimp de numai cîteva luni această celulă s-a împărțit și s-a multiplicat de peste două sute de bilioane de ori. În celula originală, rezultată prin unirea celor două celule, sînt prezente toate potențialitățile adică toate posibilitățile pentru a forma oasele, mușchii, mădurele, urechile, ochii și diferite organe ale corpului omenesc. Viața care vine de la Dătătorul întregii vieți s-a perpetuat în felul acesta.

Intr-un limbaj plăcut Scriptura descrie cum Tatăl nostru creșc, veghează și ocrotește ființa plîpîndă încă nenăscută: „Trupul meu nu era ascuns de Tine, cînd am fost făcut într-un loc tainic”. v. 15.

Nu este aceasta o făgăduință prețioasă de a ști că cerul veghează asupra noastră chiar de la începutul vieții?

Una din tainele încă necunoscute ale formării vieții celei noi, este timpul cînd inima copilăului începe să bată. În mod normal organele răspund la impulsurile electrice care trec prin nervi. Dar în cazul acesta inima începe să bată înainte de a avea vreun nerv legătură cu ea. Cum începe să bată? Și cum de începe să bată totdeauna la timpul hotărît? Oamenii, dacă doresc, pot să pună pe seama legilor naturale, dar în realitate ea rămîne una din tainele necunoscute ale Creatorului. Nervii care controlează inima, cresc în mușchii inimii înainte de naștere.

(Continuare în pag. 16-a)

CONSTANTIN GH. COSTA-FORU

de Ion Bătrina-Voivodeni

Cu câteva luni în urmă s-au împlinit 100 de ani de la nașterea lui C-tin G. Costa-Foru. Presa periodică din țara noastră n-a trecut cu vederea acest fapt. Revista „Contemporanul” și unele ziare au evocat în cuvinte calde figura acestui bărbat care s-a distins

prin multiple și alese însușiri. Scoțându-se în evidență calitățile lui Constantin G. Costa-Foru, nu s-a făcut altceva decât să se aducă meritatul prinos de recunoștință omului care, în mod cu totul dezinteresat, s-a ridicat cu toată hotărârea împotriva nedreptăților care abundau atunci la noi în Țară. Decenii de-a rândul, oamenii năpăstuiți de la noi din Țară au găsit la Constantin G. Costa-Foru un sprijin puternic. Toți cei prigoniți pentru convingerile lor — politice sau religioase — au avut în acest distins bărbat un apărător dezinteresat. Adventiștii de ziua a șaptea din România s-au bucurat, de multe ori de sprijinul lui C. G. Costa-Foru. Într-o vreme când adventiștii au fost la noi în Țară obiectul unor persecuții sălbatice, luptătorul acesta pentru dreptate s-a ridicat neînfricat și cu autoritatea pe care i-o da cinstea și cultura sa, a protestat împotriva abuzurilor săvârșite de persecutori. De aceea cu recunoștință, evocăm și noi în paginile revistei noastre, figura acestui bărbat de seamă.

Constantin G. Costa-Foru s-a născut la 26 octombrie 1856. A făcut studii remarcabile în Țară, la Sf. Sava și apoi în străinătate, la Heidelberg și la Paris. Studiind Dreptul a ajuns avocat. Activitatea desfășurată de C. G. Costa-Foru, de-a lungul celorva decenii nu s-a rezumat însă numai la profesiunea de avocat. În același timp, el s-a ocupat de ziaristică și a desfășurat o prodigioasă activitate ca luptător pe tărîm social.

În calitate de avocat, s-a distins înainte de primul război mondial ca un înflăcărat apărător al cauzei celor mulți și obișniți. Încă din anii tinereții și-a îndreptat privirea spre țărani, spre muncitori, spre toți aceia a căror viață se scurgea în lipsuri și suferințe. Pledînd procesele acestora, Costa-Foru n-a pregetat să pună suflet în pledoariile sale. Un client pe care l-a apărat într-un proces penal a fost condamnat pe nedrept. Convins de nevinovă

văția acestuia și de culpabilitatea unor elemente din poliție, n-a pregetat să continue lupta. A publicat o carte intitulată: Crima din strada Soarelui”, în care demasca pe adevărații vinovați.

Ca ziarist de asemenea a detestat asupra și nedreptatea, a militat pentru ideea de justiție pentru cei mulți și necăjiți. Încă înainte de primul război mondial s-a ridicat împotriva bătăilor în armată, împotriva persecuțiilor rasiale și religioase. A scris câteva articole în apărarea adventiștilor. Cu aceeași stăruință a vestejit corupția politicienilor și a apărat drepturile țărănimii.

Încă din 1883, C. G. Costa-Foru a început să colaboreze la diferite ziare și reviste. A înființat ziarele „București” și „Epoca”. În 1888 a editat o revistă proprie intitulată „Scrisoarea săptămîinii” în care nu se sfia să spună deschis. „Voi lovi fără milă în orice prejudecăți, în orice neadevăr, în orice nedreptate voi întîlni în cale”. @ altă publicație periodică înființată de Costa-Foru era săptămînalul „Părerile unui spectator”. A colaborat la ziarele „Diniunea” și „Adevărul”. La o revistă înaintată, el a abordat un gen literar ocultat pînă aci la noi în Țară: literatura pentru copii. În 1913 a scos publicația intitulată „Revista Copiilor și a Tinerimii” care a continuat să

apară timp de 15 ani. Scrisul lui de gazetar a fost foarte mult prețuit. În mai multe rînduri a fost ales președinte al „Asociației Ziaristilor din România”.

Om de convingeri neabătute, C. G. Costa-Foru, ca militant pe tărîm social a avut o linie dreaptă, fără șovăiri, abateri sau ezitări.

În 1923, împreună cu mai mulți luptători, el a înființat „Liga drepturilor omului”, pe care a condus-o în calitate de secretar general timp de 6 ani, adică pînă în 1929. Această organizație legală din care au făcut parte personalități ca: Vasile Stroescu, Zamfir C. Arbore, Paul Bujor, Dr. N. Lupu, Constantin Mille, V. Mălgearu, Radu D. Rosetti, Victor Eftimiu, etc., avea ca scop să lupte pentru apărarea libertăților publice, pentru garantarea drepturilor cetățenești și pentru salvagardarea vieții și demnității omenești. Liga Drepturilor Omului a luat nu odată apărarea adventiștilor persecutați. C. G. Costa-Foru, în numele Ligii, a intervenit de nenumărate ori pe

lingă autoritățile superioare ale Statului pentru înțetarea prigoanei religioase și pentru respectarea libertății religioase. Pentru această atitudine umanitară, Conferința Generală A. Z. S. i-a trimis o scrisoare de mulțumire care a fost publicată în facsimil, în broșura, Liga Drepturilor Omului.

În 1924, C. G. Costa-Foru a publicat o broșură intitulată: „Abuzurile și crimele Siguranței generale a Statului”. Această broșură conține 70 de declarații provenind de la persoane care au avut de suferit de pe urma ilegalităților săvârșite de organele Siguranței generale. Nu odată, C. G. Costa-Foru a mers și a vizitat la închisoare pe cei condamnați pentru convingerile lor, interesându-se de tratamentul ce li se aplica.

Pe adventiști, C. G. Costa-Foru i-a cunoscut de aproape. Tocmai de aceea i-a prețuit și le-a luat apărarea în nenumărate rânduri. Nu odată a scris în presa periodică articole de apreciere despre ei. Cînd scriu aceste rânduri, am în față unul din articole scrise de el despre adventiști, în anul 1922. Se intitulează: „Adventiștii, mai buni creștini ca noi”. În acest articol, C. G. Costa-Foru scrie, între altele, următoarele:

„După ce le-am cunoscut credința (a adventiștilor) am constatat că ei sînt mai buni creștini ca noi, deoarece ei, lepădînd formele, s-au întemeiat pe practica religiei creștine, potrivit și viața după învățăturile lui Christ... De aceea, cînd veți întîlni un om de o moralitate riguroasă, excepțională, un om absolut cîstlit, muncitor, supus, modest, dezinteresat, gata să-și ajute aproapele său, întrebați-l dacă nu cumva el este adventist? Sînt multe șanse să vă spună, că da”.

„Adventistul nu bea alcool, nu fumează, nu minte. Acela care calcă aceste porunci, nu este primit de către adventiști, iar cînd le calcă, se vede exclus... Cînd aflu că acești oameni sînt prigoniți pentru credința lor, sînt în sufletul meu o legitîmă revoltă. Tocmai pe cei mai cîstîți și morali cetățeni să cază ura mulțimii?... Grație persecuțiilor se vor înmulți și adventiștii. Și mie, care îi

cunosc, drept să spun, nu-mi pare rău de loc; căci mare nevoie are Țara de oameni morali și de adevărați creștini”.

Cei ce l-au cunoscut pe C. G. Costa-Foru l-au prețuit și l-au iubit. Un contemporan, scriind cu prilejul morții lui, îi face următoarea caracterizare:

„Era curajos fără a fi sfidător, fără a fi rău. Avea o frumoasă cultură de care, însă, nu făcea paradă. Era dîrz cu cei de sus și milos cu cei de jos. A avut înțelegere pentru nevoile, pentru suferințele celor mulți și obidiți”.

„A fost om dintr-o bucată, care nu a înțeles să facă concesiuni morale... Într-o vreme cînd ciomagul domnea, cînd ciomagul înlocuia Constituția legile, libertățile, într-o vreme cînd abuzul și hoția erau atotstăpîne, Costa-Foru a intrat cu ciomagul în Sodoma, care se răsfața fără teamă și rușine”.

„Într-o vreme de oportunism, el nu a fost oportunist. El n-a înțeles să umble pe două cărări. Ce a gîndit a spus. Și a spus hotărît. Neînstare de a face cuiva o nedreptate... În mijlocul unei lumi orbite de patimi și care socotea că împotriva adversarului e îngăduit orice, — el și-a făcut o datorie de conștiință din a lupta pentru libertatea și drepturile tuturor, chiar și a celor ale căror convingeri erau departe de a le fi împărtășit”.

Într-adevăr, așa a fost C. G. Costa-Foru. Totdeauna împotriva nedreptății, totdeauna de partea celui năpăstuit pentru a-l ajuta și a-i da nădejde. La el, respectul pentru drepturile persoanei omenești erau nu numai pe buze, ci și în inimă.

C. G. Costa-Foru s-a stins din viață la casa sa din jud. Buzău, în august 1935, fiind în vîrstă de 79 de ani. Numai cu cîteva zile înainte își înmormîntase soția. Durerea despărțirii de iubita sa tovarășă de viață, i-a doborît bătrînețele, spre regretul celor ce l-au cunoscut și prețuit pentru calitățile sale.

Facă Bunul Dumnezeu ca Țara noastră să dea cit mai mulți bărbați de talia lui C. G. Costa-Foru.

ISTORIA CANONULUI VECHIULUI TESTAMENT

(urmare din pag. 9-a)

Se poate că Iosef alipea Rut la Judecători și Plîngerile la Ieremia, sau poate că omitea două din cărțile care i s-ar fi părut lui de mai mică importanță.

Un alt autor iudeu al aceluși timp, scriind lucrarea falsă numită 4 Ezra (cele două Ezra ale Apocrifei), este primul martor care arată clar că numărul cărților din Biblia ebraică era 24. Aceste 24 cărți ebraice cuprîndeau de fapt pe toate cele 39 cărți așa cum le avem noi astăzi. Însă erau unele volume (suluri) care cuprîndeau mai multe cărți într-unul.

Către finele primului sau pe la începutul celui de al doilea secol s-a ținut un sinod al învățaților iudei la Iamnia, la sud de Iafa în Palestina. Sinodul acesta a fost prezidat de Gamaliel II, avînd ca spirit predominant pe Rabi Akiba, învățatul iudeu cu cea mai mare influență din vremea aceea. Întrucît unii iudei considerau anumite cărți apocrife ca fiind de valoare egală cu aceea a cărților canonice ale Vechiului Testament, iudeimea dorea să-și pună sigiliul oficial pe un canon care existase neschimbat de multă vreme, și care se considera, că avea să fie ferit de adăugiri. Prin urmare sinodul acesta n-a precizat canonul Vechiului Testament, ci doar a confirmat o poziție deținută de secole cu privire la cărțile Bibliei ebraice. E adevărat totuși că în anumite locuri, canonicitatea cărților Ecclesiastul, Cîntarea Cîntărilor, Proverbe, și Estera era pusă la îndoială. Dar Rabi Akiba, învățatul iudeu, cel mai mare și cu cea

mai multă influență al vremii aceleia, a împrăștiat îndoiele prin autoritatea și elocvența sa, și cărțile aceaste și-au păstrat canonul ebraic.

Biserica creștină primară. — În scrierile primilor părinți bisericesci creștini toate cele 24 cărți ale Bibliei ebraice erau acceptate ca fiind canonice. Numai în Biserica de Răsărit s-a prezentat o slabă îndoială cu privire la inspirația cărții Estera. Totuși, cărțile iudaice apocrife nu erau acceptate de scriitorii timpurii ai bisericii creștine. Scrierile așa numiților Părinți Apostolici, care au produs lucrările lor după moartea apostolilor pînă pe la anul 150 e.n., nu conțin citate reale din apocrife, ci numai cîteva referiri la ele. Lucrul acesta arată că scrierile apocrife la început nu se bucurau de egalitate cu scrierile canonice ale Vechiului Testament, din partea acestor conducători bisericesci.

Totuși, părinții bisericilor din perioadele de mai tîrziu, nu prea fac deosebire între apocrife și Vechiul Testament, și introduc citate din ambele colecții sub aceeași formulă. Fenomenul acesta nu pare straniu avînd în vedere tendințele timpurii de apostazie ce se pot descoperi în multe privințe în biserica creștină primară. Atunci cînd a fost părăsită simplitatea credinței creștine, oamenii s-au îndreptat către cărți care sprijineau poziția lor nebiblică cu privire la anumite învățături și au aflat sprijinul lor parțial în cărțile apocrife iudaice, lepădate chiar și de iudei.

MUZICA IN BISERICA ADVENTA

O. P. Hermann

FOLOSIREA MUZICII INSTRUMENTALE LA SERVICIILE DIVINE

Muzica instrumentală a fost folosită încă de mij de ani în urmă de poporul Israel la serviciile divine de la templu. La sfințirea templului lui Solomon de exemplu, au fost folosite pentru înfrumusețarea serviciului divin, mii de instrumente muzicale. Date exacte despre numărul instrumentelor folosite cu acea ocazie nu le găsim redată în Sfânta Scriptură; dar scriitorul antic Flavius amintește în scrierile sale că la această ocazie s-ar fi folosit peste 40.000 de trîmbețe și 100.000 de harfe.

În ceea ce privește folosirea instrumentelor muzicale la poporul Israel, am vorbit într-un articol precedent. Acum ne vom ocupa cu problema, dacă și în timpurile noastre, putem să ne folosim de instrumente muzicale la serviciile divine ale Bisericii Advente sau nu. Fără îndoială răspunsul nostru este: da! Îndemnul din partea Spiritului Profetic în această privință este: „Noi să nu ne opunem la folosirea muzicii instrumentale în lucrarea noastră; această parte a serviciului divin să fie condusă cu îngrijire deoarece este spre slăvirea lui Dumnezeu prin cîntare“. De aceea e bine, să ținem seama de aceste sfaturi, ca oriunde există căi și mijloace să se stimuleze această frumoasă ramură a muzicii, ca și instrumentele să fie întrebunțate în slujba mării lui Dumnezeu. Așa după cum spune și psalmistul în cîntarea sa, unde vorbește despre lauda lui Dumnezeu prin instrumente muzicale. „Frumos este să mărim pe Domnul și să mărim Numele Tău, Prea Înalt, să vestim dimineața bunătatea Ta și noaptea credinșoșia Ta cu instrumentul cu zece coarde, și cu alăuta în sunetele arfei“.

Este totuși bine cînd se vorbește despre organizarea unei orchestre, ca în întrebunțarea instrumentelor, să se țină cont de înrudirea dintre ele. După cite știm — în linie generală — avem trei tipuri de instrumente: instrumente de cadență sau măsură, instrumente cu coarde și instrumente de suflat. Dar chiar și aceste instrumente între ele se mai pot împărți în diferite categorii după caracteristica și felul de mînuire al instrumentului.

În comunitățile noastre dacă avem posibilitatea să cîntăm să sprijinim în primul rînd folosirea instrumentelor cu coarde care se încadrează mai bine la cerințele unui serviciu divin. Dar asta nu înseamnă că ele nu pot fi însoțite și de instrumente de suflat. La instrumentele cu

coarde, contează și modul de a cînta la ele. Astfel avem instrumente: cu arcuș sau de ciupit. Dacă avem posibilitatea și dacă educația muzicală permite, sînt preferate instrumente cu arcuș (vioara, violă, violoncel, contrabas) la care mai putem adăuga și cîteva instrumente de su-

flat cum ar fi: cornul, clafinetul, trompeta și flautul. Iar dacă ne gîndim la o orchestră de instrumente cu coarde, avem la dispoziție mandolina, mandola și chitara. Aceste instrumente sînt folosite de credinșoși în primul rînd acolo unde nivelul muzical nu este chiar așa de ridicat. Dar aceste instrumente fiind mai ușor de minuit sînt preferate cînd e vorba să fie întrebunțate nu numai la serviciile divine, ci și cu ocazia excursiilor în natură. În ce privește folosirea altor instrumente muzicale care n-au fost amintite aici este bine să corespundă într-adevăr cerințelor unui serviciu divin. Instrumentul de bază pentru serviciile noastre divine este și va rămîne orga și harmoniul. Aceste instrumente sînt cele mai folosite pentru bisericile care obișnuiesc să cînte. Orga și harmoniul este cel mai perfect instrument și se ridică prin alcătuirea lor deasupra oricărui alt instrument. Sunetele lor sînt într-adevăr cele mai potrivite și inspiratoare pentru serviciile divine. Iată ce spune în această privință H. W. Becier despre acest lucru: „Privesc asupra istoriei și dezvoltării orgii pentru folosul creștinilor ca un moment sublim al minii călăuzitoare a providenței lui Dumnezeu, ea este cel mai complex dintre toate instrumentele, cel mai armonios dintre toate, cel mai mareț dintre toate. Începînd din trecutul îndepărtat, crescînd așa cum cresc toate lucrurile care sînt de folos mare și hotărît, crescînd puțin cite puțin, ea a ajuns acum la un stadiu, după cum socotesc eu, de neegalat, cu mult superior oricărui alt instrument, și nu numai deasupra oricărei combinații; căci putem obține anumite mișcări, și un fel de mișcare plină de viață prin mijloacele orchestrale; deși între acestea sînt elemente fine cum și altele săgetătoare, și ele inspiră un anumit spirit de entuziasm personal, acolo unde acestea sînt ridicate la gradul cel mai înalt de cultură... deși arareori, poți combina în așa fel instrumentele încît ele să execute lucruri ce orga nu le poate — totuși cea mai aleasă orchestră ce a fost vreodată pe pămînt comparată în ansamblu cu orga, îi este vădit inferioară“.

Cunoașteți?

1. Care corabie a călătorit de jos în sus?
2. Nu este pom și totuși înfloreste; nu are gură și totuși înghite. Ce este aceasta?
3. Cum se numește bărbatul care s-a rugat lui Dumnezeu mai înainte ca să ceară ceva de la împăratul său?
4. Cu cît a înapoiat mai mult Zacheu decît ar fi fost obligat să facă după lege?
5. Care profet a permis ucenicului său să facă aceea ce însuși Domnul nu a admis celor ai Săi?
6. Care cuvinte ale lui Moise, care nu sînt amintite în Vechiul Testament apar în Noul Testament?
7. Cine a auzit vîet de pași în vîrfurilor unor duzi.
8. Care doi bărbați, credinșoși nu vor fi aflați nici la prima și nici la a doua înviere, în ceata celor ce vor învia?
9. Care a fost cea femeie care a îndemnat pe bărbatul ei la nerăbdare în loc de răbdare?

Meditați asupra subiectului

Roada Duhului este bucuria.

Puțini sînt aceia care se bucură de pacea lui Dumnezeu sau o prețuiesc așa cum trebuie. Cu toate că în multe cazuri motivul poate să fie o lipsă de apreciere pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei, de multe ori sînt suflete scumpe care nu înțeleg că este dreptul și privilegiul lor să fie feroși în religia lor. Ei trăiesc în umbra crucii, în loc de a trăi în lumina ei. Lor li se pare că e ceva greșit de a fi fericit, că a zîmbi e ceva vinovat și chiar că risul nevinovat este o neleguire. Ei poartă povara omenirii pe umerii lor și li se pare că folosirea timpului pentru recreație nu numai că este o prăpădire de timp, dar că este cu totul contrariu religiei. Ei sînt creștini buni, dar nu sînt creștini feroși. Dacă ar fi trăit pe timpul Domnului Hristos și ar fi făcut parte dintre urmașii Lui, ei ar fi pus la îndoială faptul că ar fi bine să ia parte la nunta din Cana Galileii. Ei ar fi fost poate turburați chiar pentru faptul că Domnul minca și bea cu păcătoșii.

Bunul Dumnezeu să ne ajute să ajungem și noi la adevărata înțelegere a religiei lui Hristos.

Cuvinte de aur

- Glumește cu cei ce-ți sînt deoportivă, ca să nu fi se pară greu de-ți vor întoarce glumă pentru glumă.
- Cel mai simplu mijloc de a fi păcălit, e să te crezi mai șin ca altul.
- Iubirea adevarată nu cunoaște piedici.
- Lăsați să treacă o noapte peste calomnia din ajun.
- Cum îți vei așterne așa vei dormi.
- Nu ești desvîrșit bun, dacă nu știi să fii bun cu cei răi.

Legile sănătății

(Urmează din pag. 12-a)

După aceea ei încep să trimită impulsul electric spre inimă de aproximativ 72 ori pe minut la tot timpul vieții.

După ce a format un om desvîrșit, cu organe desvîrșite, după chipul Său. Inșuși, Bunul Dumnezeu a văzut că îi mai lipsea un lucru. Omul nu avea viață. Delicatul și complicatul aparat al plămînilor încă nu intrase în funcțiune; dar cînd Dumnezeu a suflat în nări suflare de viață, plămîni, nervi, creierul, au răspuns instantaneu, și omul a devenit un suflet viu.

Păcatul a intrat în lume și deaceea găsim în toate părțile suferințe și boli. Ele sînt rezultatul puterii vrăjmașului. Ne-am obișnuit atît de mult cu constatarea bolilor și a suferințelor — poate din cauză că noi înșine am trecut prin multe boli, — încît gîndim că așa a fost totdeauna soarta oamenilor, dar în realitate nu a fost așa. Multe din suferințele care există, nu era nevoie să existe. Fie datorită necunoașterii legilor sănătății, fie neasultării de aceste legi oamenii aduc asupra lor marea majoritate a bolilor. Scriitoarea E. G. White zice:

„Violatez legilor fizice, cu consecința ei de suferință și moarte prematură, dăinuiește de atîta vreme încît aceste rezultate sînt considerate ca fiind soarta hotărîtă a omenirii. Dar Dumnezeu nu a creiat neamul omenesc într-o așa stare de slăbiciune. Starea aceasta de lucru nu e din cauza providenței, ci din cauza omului”.

(Va urma)

SPICUIRI

Două manuscrise antice ale Bibliei, sînt actualmente în studiu pentru a fi descifrate de cîțiva învățați ai universității din Misisipi (S.U.A.). Un manuscris, este un Codex pe pergament, datînd din secolul al V-lea, conținînd cea mai mare parte a cărților lui Ieremia și Plîngerile lui Ieremia.

Celălalt manuscris se crede a fi din secolul III sau IV, fiind considerat cel mai vechi text al cărților Noului Testament. El conține cartea lui Iuda, I Ioan, cartea lui Iona, o predică a unui conducător religios din secolul II „Melito din Sardinia”, cum și cinci lucrări neidentificate

★
Ca animal de povară, cămila poate transporta 454 kg. pe o distanță de 40 km. într-o zi. Fără greutate ea poate parcurge cam 160 km. pe zi.

★
Cea mai mică distanță dintre pămînt și planeta Marte din 1941 încoace, a fost în septembrie 1956.

★
„Gură de broască”. O pasăre rară de pe coasta oceanului Pacific de Sud, își ia hrana stînd liniștită pe pămînt, la umbră și deschizîndu-și ciocul larg. Atrase de frumosul colorit al cavității interioare, insectele vin înainturi și astfel masa îi este asigurată din belșug.

★
Expresia „lacrimi de crocodil”, se aplică unei fașe simpatii, pentru că crocodilul varsă lacrimi atunci cînd își deschide gura pentru a-și înghiți victima. Cîndva se credea despre crocodil că simpatizează în mod ipocrit cu victima sa; dar acum se știe că ochii crocodilului lacrimăază oricînd își forțează prea mult maxilarele.

★
Există cu 141.733 localuri de desfacere a băuturilor alcoolice în S.U.A. mai mult, decît toate Bisericele, Sinagoga și templele juate la un loc. Iată cifrele: 441.789 localuri de băuturi alcoolice, și 300.056 de localuri de cult (biserici, temple, sinagogi, adunări).

★
Motivul pentru care numai o jumătate de curcubeu se poate vedea de un observator terestru, este acela că centrul curcubeului este totdeauna în direcție opusă cu soarele. Cu alte cuvinte, o linie dreaptă imaginară poate fi trasă de la soare prin ochiul observatorului, la centrul curcubeului. Cu oit soarele e mai sus pe cer, cu atît mai jos de orizont este centrul curcubeului. O persoană aflată în avion poate vedea complet cercul curcubeului.

★
O statistică recentă, arată că există 40.000 de specii de pești în apele globului nostru. 9.000 de specii se găsesc în spațiul tropical Indo-Pacific. Peștii se deosebesc prin mijloacele lor de locomoție. Unii zbor, dar nu asemenea păsărilor. Alții sar, umblă, spintecă apa sau înșoată. Vițea cu care înșoată, deasemenea diferă. Peștele în formă de sabie parcurge peste 100 km. la oră. Unii 70 km. alții peste 40 la oră. Sînt unii care asemenea unui autobuz greu de transport, de abia ating circa 21 km. la oră.

Nu uita pentru anul 1957

- Să faci zilnic Rugăciunea de Dimineață.
- Să-ți faci partea în orice lucrare cinstită.
- Să-ți îngrijești corpul.
- Să ai privirea curată.
- Să fii respectuos și ascultător.
- Să umbli cumințos în casa Domnului.
- Să fii cu inima veselă.